

pf
**Skála skipasmiðja
& handilsvirki**

SKÁLA
Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskur installatiónir
Skipstúgerð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvorubúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

KLIPP ÚT - KLIPP ÚT - KLIPP ÚT

Hygjejniskar vørur

12x3 STK. »HYMO LUXUS« KR. 14.-
30 STK. »HYMO« I POSUM KR. 7.-

+ postgjald 0,80 — tíkið verður ímóti frímerkjum.

✱ BETRI VØRA FINNST IKKI! ✱

NAVN:

BÚSTAÐUR:

SPECIAL-IMPORTEN

Landemærket 7 - København K. - Byen 2026 - Postkonto 4018

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

**HUGSA TYGUM UM AT FERÐAST
- TOSIÐ FYRST VIÐ**

faroe airways

SØRVÁGUR 103

Nordøya Sparikassi

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Renta av innistandandi peningi:

3 mánaða uppsøgn 5 % p. a.
vanlig konti 4 % p. a.
kekkt konti 2 % p. a.

Fyri peningahæddir við longri uppsagnartíð verður renta latin eftir seravtalu.

Avgreiðslutíðin er:

vanligar gerandisdagar kl. 10—12 og kl. 13½—15½
leygardag kl. 10 —12½

Deild: Leirvkar Sparikassi

avgreiðslutíð: týsdag og friggjadag kl. 15½—17.

Bekendtgørelse

En stilling som skoleinspektør ved Fuglefjord skole er ledig.

Stillingen lønes i folkeskolens 6. lønningsklasse.

Ansøgninger stiles til kongen og indsendes vedlagt bekræftet afskrift af eksamensbeviser, anbefalinger m. v. til skoledirektionen inden den 25. august 1966.

FÆRØERNES SKOLEDIREKTION, Tórshavn, den 30. juli 1966.

P. d. v.

M. Wahl.

ARBIDSTØL
BESLÆG
STØYFICGDS
TIMBUR
BYGGITILFAR
JFK
Telefon: 5148 - 5265
Teigr.: Kjelbro, Klakksvik
Telex 20
**KLAKKSVÍKAR
TIMBURHANDIL**
Pí. J. F. KJØLBRO

**SKULA TIT
BRUKA BIL**

persónkoyring ella skúla-
koyring, so snarið tlf. 3456
Alexander Dalfoss

**Max Catto:
FEIGDARFUGLAR**

(Framhald)

Eg setti í gongd og lat motorarnar ódna; nokur komu fram við strondini at njósast, hvat vit gjørdur. Vit sigldu spakuliga fram eftir tí slætta sjónum móti rívinum, vendu so, til at fara á flog og so setti eg ferð á og lat tann gamla kassan súsá oman »vur pollinum. Hon lætti, nakað tungliga í fyrstuni, men skjótt var hon sum folin, so snart kroppurin slepti bógválduni. Vit tóku okkum spakuliga uppeftir meðan vit flugu í klingur oman yvir havnini, komu upp úr skadduni og knappliga vóru vit í klárari luft omanfyri.

Eg legði eitt sindur útá, meðan eg tók okkum betri upp.

Her frá í erva sá tað einki ógult út. Ein dimmagrøn koyra í tí stilla havinum, passaliga búgvín at kroysta á toppinum. Í tí sterka sólarljósinum sást ikki mikið til eld. Vindurin hevði ført aldandi eimskýggið nakað væl til sjós í leiborð. Vit tóku okkum upp í 6000 metra hæddi, flugu aftur í ring inn yvir oyanna og skruaðu okkum spakuliga niður yvir hana, so vit kundu siggja tað, ið var at siggja...

Men tað var so gott sum einki; yvir sjálvum holinum var tjúkt av royki, ið feyk framvið gluggunum sum kanalmjörki. Hann trýstist inn í kroppin gjøgnum sprekkur, og vit fóru

at hosta av tí. Eg var ikki djárvur við at fara ovnær, tí sýnið var so vánaligt, men um vit skuldu fáa hóming av tí, ið hendi harniðri, hjálpti tað okkum einki at vera ovhøgt uppi. Eg noyddist at lata hana dala nakað væl aftrat.

Stýrimanninum dæmdi einki: »Hvar ætlar tú tær?« hvæsti hann. »At fáa tær nakrar steinar til minnis?« Men eg lurtadi ikki eftir honum. Eg segði kvattur: »Ansa tú hæddimátinum, og lat meg um stýringina.«

Navigatorurin hugdi niður, og faðir Doonan toygdi seg forvitin yvir um ókslina á honum. »Eg haldi, vit vága at fara einar 1000 metrar niður aftrat.«

»Er tað so ikki betur, vit ganga restina,« murradi stýrimaðurin. Vit fóru longur niður. Nú var reidiliga hættsligt. Tað var sum at siggja helviti úr fuglaeyga. Allir syndarar áttu at sloppið at flogið tvørturum sprænandi gos fjalli, so er einki at ivast í, at teir høvdu iðrað seg um syndir sinar. Roykurin var kolsvartur og fullur av smágróti, sum kom upp úr holinum; tað skramblaði sum toran móti vindeygnum. Vit vóru næstan beint yvir miðjuni á holinum, ein ósandi eldgrov við longum eldugnum og einum áhaldandi ræðuligum glóðaregni, ið gjørdi meg so hjartkiptan, at eg valla

var maður at hava flogið undir aga. Eiturluftin streymaði beint upp úr innvoli jarðar og goysti okkum undir, men tað sum eg óttaðist mest var, um ein stórir steinur skuldi rokið beint ígjøgnum ein skipið, tí so var endi á okkum. Eg helt beina kós, tí onga aðra staðir var at fara. Eg leit meg um óksl og sá faðir Doonan sita púra hamskiftan, her hevði hann fyrri eina ferð skuld sæð veltrofna mynd av skerseldinum.

Eg bar nú eyga við tað reyða flótandi gosgrótið, sum fann sær veg í trimum álum útav tí brotnu holtromini. Teir høvdu banað sær veg ein fittan tein oman eftir fjallinum. Viður og kjarr brendu víða hvar.

Faðir Doonan tók í meg. Vit vóru nú komnir um tað ringasta og út í klára luft. Hann peikadi niður á nakrar røkur og rópti: »Beint hinumegin hasar røurnar. Sjúkrahúsið. Royn aftur.«

Gjøgnum roykið hómaði eg nú vegin, men bert sum sjónhvoring. Og eg sá, at minst í tveimum stoðum rann grótáin tvørturum hann, og røkin, hann lá eftir, var lopin. Har var ógongt. Eg vendi ímóti tí staðnum, sum faðir Doonan peikadi á — og sum hann helt, at sjúkrahúsið var. Men har var einki; har var einki annað at siggja uttan hav av royki og eldi úr mongum rivum.

Tá var tað sum tann stóri labbin mestur knústi óksl mína, og hann rópti tað dýrasta: »Har, eg siggi tað — har er

tað.« Stýrimaðurin rendi eyguni eftir honum. Eg hevði einki sæð og ikki hevði eg ventað at sæð nakað. Eg hugdi í iva uppá navigatorin og hann uppá meg og rýsti við hövðinum. Eg haldi presturin ynskti sær at siggja tað og sinnismunurin gjørdi rest.

Eg rópti: »Ikki man vera, sum tygum siga. Har er einki.«

»Í Guðs heilaga navn, eg svorji við. Eg sá tað. Tað stendur enn.«

Ein og hvør ið prestur er, vil fegin eiga sær eitt lítið undur, hugsaði eg við mær, illa heitin. Í vonloysi brá eg tumlinum niður eftir, og andlit hansar var á tremur av miskunn og longsi eftir tí sjúkrahúsi, ið var horvið. Hann toygdi seg fram at oyra mínun og rópti: »Eg sá tað. Eg sá tað!«

»Hatta er bara nakað, ið gyklast fyrri tygum,« skrigjaði eg. Men eg vildi fegin vera manninum til vildar, tí innani honum bylgdist ein tilfukraft, sum tað skuldi verið spegilsmynd av goysandi fjallinum; eg minkaði ferð og vendi, so at hann enn eina ferð slapp at siggja. »Longri niður, longri niður,« segði hann alla tíðina, og kroysti í armin á mær. »Vit siggja einki. Roykurin tjúknadi aftur rundan um okkum, og vit flugu beint inn í hann — eg var hjartkiptur, og stýrimaðurin helt ímóti, hásur á málinum — og so var sýnið betri eina løtu, og vit sóu niður á skógarklaeddar gjáir og liðir. So varð tjúkt aftur. Aftur rópti

faðir Doonan: »Eg sá tað, eg sá tað!« Hann kroysti armin á mær so fast, at eg fekk ilt, og andlit hansara var at siggja sum hann skuldi haft skoðað hin heilaga grálin og sjónin stóð rist inn í heila hensara. »Tað var har. Tey liva enn, tað er gott,« rópti hann. —

Sá eg tað? Eg haldi ikki; hvussu skuldi tað bera til at siggja eitt lítið, hvítt sjúkrahús mitt í hesum roykhavinum? Navigatorurin segði so seigan: »Eg veit líka — helst mundi eg siggja okkurt...«

Men stýrimaðurin leyp á hann: »Tygum eru eins orur og presturin, eingin hevur sæð minsta sindur.«

Trý mál bardust um at rópa harðast í litlu kahúttini — stýrimaðurin yldi av ræðslu, prestur bað og bonaði og sjálvur bað eg teir halda munn — tí nú kom fjallasiðan við rúkandi ferð upp í móti okkum, og eg spenti tað dýrasta í stýripinnin. Sveittin lak av mær; tað var, sum eg skuldi verið tvaðður við rennavátum klúti. Stýrimaðurin gav henni alt hann átti. Hetta er deyðin meini eg, og hann kemur ikki skjótt... hesi fáu sekundir vóru sum ævi. Tann gamli vatnflúgvamarin kastaði sær á, og umsiðir lyfti hann gronina upp fyrri. Ein gneysi streyk framvið beint niðriundir okkum, skógurin streyk okkum undir búkinum — greinar royndu at taka okkum — og so vóru vit komnir um herðina nakrar sentimetrar til skopbrá, og vit hildu upp í roykloftið. (Framh.)